

виходить в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, п'ятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улиці Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на поперед-
нє застереженє. — Редакції неопе-
чатані вілнї від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

разом з „Рускою Радою“:

за цілий рік	20 К. — с.
„ шість років	10 „ — „
„ чверть року	5 „ — „
„ місяць	1 „ 70 „

Поодинокє число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсератах
платні в Чернівцях.

Чим провинили ся Німці?

(О) Орган християнських Німців „Buk. Nachrichten“ і говірня труба всяких закулісових кирипників „...gemeine Zeitung“ трою-
дять проти Русинів, страхаючи всіх і вся, що Русини разом з Волохами і Жидами хотять уперед виїсти Німців, відтак возьмуть ся враз із Волохами до Жидів, а на остаток розгорить ся борба між Русинами і Волохами, котрої вислід (в користь Русинів) певний. Сему має помагати й правительство, що вже поборює Німців. На сї інтриги німецьких гегемонів і дідичівських ви-
зискувачів, що пропагують свої са-
молюбні затії в названих двох га-
зетах, не станемо відповідати, бо
вони занадто глупі і виявляють
ясно свою ціль, а іменно з одного
боку дальше удержанє германіза-
торської гегемонії Німців в націо-
нальнім, а приверненє давного дідичівського панованя в соціальнім
згляді. Відтак звільняє нас від від-
повіді на сї інсинуації ще й ясна
програма „Вільнодумного Союзу“
і єго складових частин отже й Ру-
синів, що ніде й ніколи не бажали
чужого, а свого лиш права, чого
доказом є не тільки слова але й
всі дотеперішні діла Русинів та їхніх
представителів все і всюди.

За те дуже радо відповідаємо
на запитанє християнських Німців,
яке вони поставили в „Buk. Nach-
richten“ з дня 21. с. м., а яке ми
виписали на чолі отсеї статі. „Buk.
Nachrichten“ плачуть над невдяч-
ністю всіх прочих Буковинців і ди-
вуючи ся питають, чим провинили
ся Німці супроти них, за що во-

рогують всі особливо-ж Волохи, а й
Русини проти німецьких культур-
трегерів, та-ж німецькі мужики-ко-
льоністи навчили Волохів господар-
ити, а Русини зазнали за часів
колишньої німецько-руско-вірменської
коаліції в соймі з боку Німців
підпори.

Отже передусім належить за-
значити факт, що у Русинів і у ні-
кого з Буковинців не має ніякої
ворожнечі супроти німецьких мужи-
ків-колоністів і буковинських Нім-
ців, як таких. За те всі Буковинці,
а головно Русини і Волохи мають
справедливий жаль до німецьких
„культуртрегерів“. Бо, спитаємо.
що доброго зробили вони н. пр. для
руського народу на Буковині? Де
хороші сліди тої німецької „куль-
тури“ в користь буковинських Ру-
синів? Де моральні чи матеріальні
добутки руского народу з тої куль-
тури, якою стілько чванять ся па-
новне „культуртрегери“? Ми їх не
бачимо ніде і в нічім. Протівно
бачимо страшний моральний і ма-
теріальний занепад руского народу
як-раз наслідком тої славної німець-
кої „культури“, що мала все і всю-
ди на оці тільки чуже добро кош-
том руского народу. Просвітні за-
ходи німецьких „культуртрегерів“
були звернені тільки на користь ні-
мецького елементу, котрий зростає
із перекінчиків, знімчених Юрків
усіх народів, які заселяють наш
край; руске шкільництво було
за панованя німецьких „культуртре-
герів“ тільки на папері, а зі всіх про-
чих шкіл Русинів попросту виклю-
чено. Найкрасшим доказом того
страшний анальфаетизм широких
верств руского народу з одного

боку, а маленька горсточка рускої
інтелігенції з другого боку, котра
по більшій часті ще й до нині по-
мимо щирих заходів єввітних оди-
ниць не може отрясти ся від на-
ціональної байдужности, сего най-
гіршого лиха німецького „культур-
трегерства“, що ще й сьогодні боре
ся, щоб удержати сєй свій погубний
для руского народу вплив на наше
шкільництво в краю.

А матеріальна шкода, яку ні-
мецькі „культуртрегери“ нанесли
Русинам своїм впливом у всіх уря-
дах на Буковині, не менша від
моральної. Біднота нашого, перед-
тим заможного, народу не має краю,
вигонить вже єго з рідної землі за
море, знищила єго тілесно ба й ду-
шевно.

Отсе здобутки німецького „куль-
туртрегерства“ в нашім краю, де
всє панувало безмежно від при-
лученя Буковини до Австрії аж до
недавна. І аж від коли почав ся
рух проти него, себто проти панов-
аня германізаторів ідентичних з ні-
мецькими культуртрегерами, ледво
від 10 років став духовий і мате-
ріальний стан руского народу звіль-
ня підносити ся, почала культура
наша зростати. А ся відрадна зміна
до ліпшого наступила не за помо-
чю, а проти волі німецьких „куль-
туртрегерів“, з якими за кожду
й найменшу одробинку треба ще
й нині провадити безнастанну бо-
ротьбу, бо „культуртрегери“ наші
не видадуть добровільно й крихітки
із загарбаних наших прав, хоч би
вони нікому иньшому не здали ся
на нічо.

Отсе всім звістні факти показу-
ють як найкрасше прихильність ні-

мецьких „культуртрегерів“ до Ру-
синів і до всіх иньших народностей
на Буковині. Отсе чейже і їм са-
мим повинно би отворити очі, чому
їх Русини і всі иньші, що хотять
жити своїм житєм, не можуть, ба
не сьміють любити і благословити.

І чи-ж супроти сих важких
фактів можуть німецькі „культур-
трегери“ ще питати, чим вони про-
винили ся супроти нас і супроти
всіх а всіх иньших ненімецьких на-
родностей на Буковині?... Справді,
треба бути сліпим чи непокаяним,
щоби сьміти дивувати ся, що ті,
котрих зруйновано морально і ма-
теріально, не мають серця до своїх
катів. Але з того ще не виходить,
що Русини ворожі взагалі Німцям,
а вже найменше невинним у всьому
сему німецьким мужикам-колоністам,
про котрих німецькі „культуртреге-
ри“ до недавна те-ж мало що дбали.

Що німецькі „культуртрегери“
ставали по стороні Русинів, про се
повинні би вони й не згадувати;
бо се робили вони тільки на вкїрки
Волохам, котрих через десятки літ
спирали на шкоду Русинів. А одно
і друге робили на перемину тільки
і єдино для того, щоби удержувати
свою гегемонію в краю коштом од-
них або других після засад: „Di-
vide et impera“ та „Duobus certan-
tibus tertius gaudet“.

Отсе наша відповідь на запи-
танє: Чим провинили ся Німці?,
яке поставив орган німецьких „куль-
туртрегерів“, що нині плачуть над
утиском Німців на Буковині. Де-ж
той утиск? В чім проявляє ся він?
На яким полі слідний він? Чи бу-
ковинські Німці не мають доста, ба
навіть забагато шкіл, особливо се-

Міза Венгер.

Як поводи́ло ся лисови, заяцеви і котови у военнім таборі.

(Пер. з нім. Ке. Я.)

Переходив раз лис через один край,
та роздивляв ся, чи не найде де-що їсти.
Був дуже голодний, бо від двох днів не-
мов нічого у роті і не було навіть жад-
ного вигляду, щоби де-що знайти. Кругом
була дика пустиня, так що звіврі не на-
ходили жадної поживи; поголоднілі миші
поховались також, навіть птиці пересте-
рігали своїх молодих від розбизак. От
ляг він під дерево на краю ліса, та ду-
мав хоч на хвилю заснути, щоби за-
спокоїти свій голод.

І коли так лежав, побачив нараз
кота, який виглядав так голодно і ви-
сохло, що зараз мож було побачити, що
і в нього кухарить голод.

В той саме час вискочив із корчів
заяць, також подібний до кота, тримаючи
лабою зісохлий бурак, з якого хотів
справити собі підвечерок.

Всі три розповідали, як довго один
або другий вже нічого не їв, та почали
радити над тим, яким способом могли би
заспокоїти свій голод.

— Робити! — сказав заяць цілком
наївно. Але на сїм добре він не вийшов.

— Що? Робити? — скрикнув лис.
Навіть і не снять ся мені, ліше вже з
голоду здохнути! І робота сама собою
дуже скучна, а я хочу відбувати походи,
щоб забагатіти.

— Так само і я гадаю! — замикав
кіт. Робота то лише для дурних голов.
Ні! Вступім до чужої військової служби,
а там чекає нас і добра плата, діста-
немо досить поживи і напичків і ван-
друвати мемо кілька лише захочемо.

— Славно! — крикнув лис. — Таки
завтра рано рушаймо в похід. Заяцю,
йдеш з нами?

— Розумієсь, — сказав заяць, що
завжди прилучуває ся до того, хто го-
ворив поса́дний.

Потім розділив заяць бурак на три
частини і, хотай кіт дуже кривив носом,
проте зів увесь кусень, бо його жодунок
воркотів і домагав ся поживи. Заяць ду-
мав, що кіт став вже мабуть ловчим
псом, бо так формально хотів утігати.

По тім заснули. На другий день
рано зібрались і пустили ся на мандрівку.
Не одну годину вони так ішли, аж при-
йшли у военний табір, де нанялись на
службу. Кіт за кухаря, заяць як простий
жовнір, а лис, як чудотворний лікар. По
дорозі найшов лис мішулик з паперу, а
в нім якийсь чорний порошок. Полюхав
і став дуже пчихати.

Він поробив ще більше менших
мішуликів і понасинав до них того по-
рошку. Потім повишукував всі фляшки,
що жовніри були повикидали, понаповню-
вав їх чистою водою і повикидав у кожду
з них ліstek з мятки, якої було досить
на краю ліса.

Опісля оголосив себе чудотворним
лікарем. Поскладав фляшки і мішулики
на столику, нагягнув великі окуляри на
ніс, а до того ще припняв собі на груди

оловянний ордер. Не проминуло багато
часу, як прийшов один жовнір і забажав
якогось ліку на біль голови. Лис обу-
кав його докладно, і сконстатував, що
його голова болять від того, що він за
багато думає, тож радив йому залишити
єю роботу.

Відтак дав йому один порошок і ска-
зав, що мусить його нюхати. Жовнір за-
пакував порцію порцію чудотворного
порошку у ніс, скривив лице і пчихнув
дев'ятьнайцять разів, а при двадцятім
„пчихи!“ біль голови зник.

Радо дав жовнір лисови свої гроші,
що дістав за останній місяць, а потім
розказав усім товаришам, що тут є один
лікар, який може ви́лчати від усяких
слабостей.

Розумієсь, всі хотіли той порошок
мати і лис робив добрі гешефти. Сліду-
ючий пацієнт, що прийшов, був офіцер,
який пролинув ость із риби. Два вояки
привели його; офіцер розкидав руками,
лице його цілком посиніло, а очі майже
вилазили із ямок.

Лис напхав йому швидко свого по-
рошку у ніс, а офіцер скривив лице і
пчихнув раз, другий, а за третім разом
ость із горла вилетіла. Втомлений але
щасливий сів виділений на землю і дав
лисови, що скоро прославив ся в цілїм
краю, золотого дуката.

Кіт, розумієсь, підчас того робив
також значні прислуги. Варив пік, а при-
тім, що зовсім понятий, не жалувал і собі
нічого. Його „старші“ були з нього дуже
вдоволені. Особливо умів робити одну
потраву, яку вихвалювали всі офіцери.

Та зупа мала смак, якого ніхто не міг
зрозуміти, що то властиво є, а мясо не
нагадувало на жадне знаоме звіврі.
Панам офіцерам сказав кіт, що то тайна,
котру він за жадну ціну не зрадить, що
дня мусів ту страву варити і казав собі
за то грубо платити, так, що незабаром
мав вже цілий міх золота, котре захову-
вав у дуплявім дереві.

Тай заяць, що служив простим жов-
ніром, мав також щастє. Екзицерував
від раня до вечера, стояв на сторожі,
ходив на передову сторож і вчив ся при-
тім добре бубнити.

В першій битві, в якій брав участь,
визначив ся не звичайною хоробрістю.
Бив сильно у тарабан, але коли збли-
жив ся вже на стілько до ворога, що
було чути свист куль, тоді стратив
відвагу і голову і біг просто неприятеля.
Коли трафил ся йому на дорозі перша
лішка борозна, прискузив ся там і не
вилазив більше.

Жовніри, побачивши, що він так
відважно біг з тарабаном проти непри-
ятеля, набирали нової відваги, кидали
ся на ворога і не уступили, доки його
не прогнали. — Коли вже пушки мов-
чали і гвери не брязчали, тоді виходив
заяць з борозни і сів на задні лапи і
почав знов бубнити, що аж лунало. Три-
юмфом привели його жовніри до гене-
рала, а сей зробив його оберштом і
завів на шю свій власний ордер.

В слідуючій битві діяло ся те саме,
що в першій. Від даму і пороку не було
видно, як заяць кулив ся у борозні, а
пізнійше, коли генерала вбили, зробили

редних а надто й цілий університет?

Чи поносять Німці ізза чужої війни де і в чім яку небудь матеріальну шкоду? На те нема й позору якого доказу.

Та не о те розходить ся нашим „культуртрегерам“. Їм кривда, коли яке небудь становиско, що вони доси занимали безправно, перейде в другі руки. Їм кривда, коли втраять одробишку впливу навіть на зовсім чужі інтереси. Їм кривда, коли хто із Русинів чи Волохів прийде до якої небудь сили, до впливу в яким небудь уряді, в котрій небудь корпорації. Їм просто кривда, коли й другі живуть не з їх ласки, не їхніми послухниками-рабами.

І ось в тім то й сук, отсе причина жалів наших „культуртрегерів“, що прийшли до нашого краю не, щоб нести сюди культуру, про що нікому з них і нині не снять ся. Вони зайшли сюди, щоб тут вигідно жити, над нами панувати і відси з авансами, почестями і грішми домів вертати, а на своїм місці лишати нових „культуртрегерів“, таких самих по душі, як і вони. Чи-ж диво, що їм культура нашого краю і народу ніколи не була і не буде на думці? Та-ж дійсна культура видала-б культурних людей з нашого таки краю, котрі заняли-б ті становиска, на яких проживають добре наші „культуртрегери“, а се рівнялось би самоубійству „культуртрегерів“, а що найменше занерло-б дорогу їх наслідникам, кривдникам хоч по народности; Буковина перестала би бути місцем експорту для гіперпродукції чужої нам по крові і серцю інтелігенції. А на се як-раз заносить ся тим більше, чим більше Буковинці приходять до сили і значіння. Се бачать добре німецькі „культуртрегери“, тому й підносять крик на мнимий утиск Німців на Буковині, про який нікому й не снять ся. Однак буковинські Німці ніяк не загрожені; їм прийде ся справді в неоднім поступити ся, та посунути ся дещо на бік, щоб і прочі буковинські народности могли засісти до сього стола культури так

широко, як се їм після божого і людського права належить ся. Але задля сего слушного жадання і ко-нечного діла нема що кричати й ему опирати ся, бо коли при столі стануть штовхати ся, то готов ще хто зовсім злетіти з лавиці, особливо хто вже об'їв ся й упив ся. Буковинські Німці повинні в своїм власнім інтересі не ідентифікувати ся з німецькими „культуртрегером“ і не уважати всі загарбані становиска і привілеї своїми, коли не хочуть, щоби загальний жал, який відчуває кожний щирій син будь якого з покривджених народів на Буковині до кривдників „культуртрегерів“, не звернув ся і проти них. Сей власний інтерес порозуміли добре ті Жиди, що пристали щиро до вільнодумного стороництва, бажачи тим направити лихо, яке заподіяли краєви ті з них, що спирали німецьких „культуртрегерів“.

Отже й Німці повинні уважати, щоби не провинили ся, вступаючи в сліди німецьких „культуртрегерів“, котрі уважали Буковину за „Halb-Asien“, куди несли не культуру, а матеріальний і моральний занепад корінному населенню, визискуючи его в нікчемний спосіб в свою і своїх виключну користь. Отсе вина тяжить у великій мірі і на всіх тих Німцях, що піддержували сей визиск германізаторський. Сего гріху треба їм каяти ся щиро, направляти лихо радо, а не опирати на нім свої нібито історичні права, не боронити неправно і з чужою кривдою здобутого стану посідання, коли хочать задержати те, що їм після Божого і людського права належить ся, коли не хочуть, щоби покривджені не відплатили їм за свою тяжку кривду хочби частиною такої самої кривди. Се було-б справді некультурно, але зрозуміле з боку тих огірчених „півазиятів“, котрих німецькі „культуртрегери“ трактують і доси не по європейски не то по людски або християнськи.

Політичний перегляд.

Австрійські справи. Наш парламент буде після великодних свят

жовніри заяця своїм провідником. Таким способом став він першим у таборі і дістав найкращу добчу, найбільше шатро і найбільшу скількість золота і великі почести.

Але одного разу, саме тоді, як мала відбутися найбільша і рішуча битва, стратив він відвагу, а ще більше, як звичайно також голову і то так, що замість вперед, біг назад між своїх жовнірів. Коли вони побачили, що їх вождь дає драпа, почали і собі що мога утіяти і не стали швидше, аж поки не-приятеля зовсім не було видно. Тоді стали і отямилі ся і опанувала їх велика злість на заяця. Вони били його, кидали каміннями, а вкінці прогнали цілком. І нещасний бідачико утомлений заяць мусів щераз перед жовнірами утіяти! — Вкінці дістав ся до ліса і тут упав на пів неживий. Заледво міг рухати ся, а члени його тіла незвичайно боліли.

Значевля почув якийсь шелест. Задиханий, з побитими кістками із підбитим оком прикульгав і лис. Довгий час не міг він говорити, а відтак зачав розказувати заяцєви, що його зустріло.

— Коли я виліз чюдотворним порошком офіцера, що проковтнув рибачу кість, — як мені то добре удало ся, — розказував лис, — то захотіли усі жовніри мати мої порошки і воду. Я діставав золотого за золотим і вже склав був під каменем гарну купку золота. Одногож разу прийшов знов офіцер і бажав, щоб вилічили хворобу його серця. Я думав, що добре обловлю ся і дав

йому решту тих порошків — все нараз. Він почав пчихати. Пчихав, пчихав, щось зо сего раз пораз, але при сего і першим разі пукло йому серце і він упав неживий на землю! Коли те побачили жовніри і прочі офіцери, почали мене бити, колотити і збиткувати ся надімною. І що я бодай саме життя виратував, се чисте чудо! — При тім зітхнув так тяжко, що й камінь був би змяк.

— А що найгірше то те, що я мусів лишати такий гарний гріш! І тепер я знов такий бідак, як був і перше!

— Я також, — сказав півголосом заяць.

— І щож нам тепер почати?

— Може-б міг нам кіт у дечім помогти!? — додав лис; — він жие у розкошах і збиває маетки!

Але коли лише се вимовив, почули оба голосне і жалісне мямкане, а просто на них біг кіт, так швидко, немов би за ним хто гонив. Унав біля своїх товаришів на землю і страшенно стогнав. Придивили ся йому ближше, плечі були цілком обпарені, а кінця хвоста не було. Сейчас приложили йому до плечей холодної землі і завязали мокрими листками хвіст. Потім аж потросили, щоби прецінь оповів їм, в який то спосіб попав ся в таке нещасте. Кіт прийшовши до себе почав оповідати: — Ви знаєте, як офіцери любили мою кухню, і яке признання діставав я за одну потраву! А то було не щось иньшого, як лише варені миши, що вночі їх ловив, а другий день приправляв і давав офіцерам їсти. Вони хотіли конче про мою тайну

відбувати засідання денні і вечірні. На ранніх засіданнях буде йти дискусія над митовою тарифою, а на вечірних над ровередским питанням себто про креоване італійського університету. — Будучність Австрії після виводів все-німецького посла д-ра Сильвестра поміщених у великоднім числі часописі „Deutschnationale Korrespondenz“ зовсім не рожева: „Клич „Персональна унія“ — як він пише — проголосили Мадяри тільки на те, щоб уможливити Короні згоду на стремління до розділу. Остаточного стремляють вони до цілковитого розділу держави. Прецінь ніхто не повірить в те, аби один монарх міг в осередку Європи управляти двома державами із так відмінними інтересами, а до такої ситуації прийде, коли розділять ся війско, коли цілком розділять ся взаємини економічні, спільний округ митовий. Мадяри ніколи не дозволять на те, щоб управляв ними цесар австрійський, а в ціслітаві викличе управа із угорської перспективи поважні сумніви. Оттому не умагає се найменшому сумнівови, що „персональна унія“ е тільки заслоною, за якою має довершити ся цілковитий розділ обох половин держави. Чи тоді задоволять ся Угри секундогенітурою габсбуржеского князя — на те ще треба ждати“. Також і ціслітавська політика не має красивих виглядів, а то ізза роздроблення партійного і зависности Німців... Ну се ще був би не найбільший клопіт австрійської політики.

Франція. Конгрес з'єдинених соціалістичних партій ухвалив нині резолюцію із протестом проти згноблення розрухів в Лямюж і домаганем строгого слідства. Конгрес висловив після сего симпатії російським революціонерам. Посол німецького парламенту Бебель переслав привітне письмо до учасників конгресу. — Президент Любе виїхав в неділю вечером до Бордо, щоби взяти уділ в з'їзді гімнастиків і відселеному пам'ятника Гамбетти. Разом із президентом виїхали міністри Етієн, Гогіє і Діжарден-Боме, а крім того президент сенату Бальєр. Міністер справ заграничних Делькасе виправдав ся, що прибути не може. — Із нагоди сего свята відбув ся в Бордо пир, підчас якого промовляв міністер війни Берто. В своїй промові виводив він, що республіка французька, ступаючи за радою Гамбетти, після тяжкого лиха, яке навістило край, зорганізувала ся на ново під мілітарним зглядом, але не на то, щоб загрожувати комусь, тільки на те, щоб добути приязнь заприязнених народів. Міністер покінчив свою промову тоаством на успішний розвиток гімнастичних товариств, які можуть значно причинити ся до сего діла. — Димісія мін. Делькасе. Ситуація міністра справ заграничних Делькасе після справи мароканської, а від-

повідати ся, підікрались одного разу вночі за мною, і побачили, як я ловив миши і приправляв їх і носив до кухні. Коли на другий день я приставляв їм улюблену страву, накиннули ся на мене, побили, висипали горячої потрави на плечі, відтяли кінець хвоста, і казали, щоб я варив його враз з мишами. Вкінці вигнали мене, а золото і всю добчу мою розділили поміж себе!

— Нам також не пішло лучше, — додав заяць і розказав і своє пережите.

— Щож ми тепер пінемо? — спитав лис.

— Ітиб до дому і робити! — простогнав заяць.

— Ми се могли мати і за дешевшу ціну! — докинув кіт.

Потім посунули ся усі три до дому. Коли найшли по дорозі знову бурак або миш, то ділили ся ними і смакували; наконеч по довгих трудах і муках зайшли до дому. Заяць вступив у службу до багатого великодного заяця, кіт остав у мельника і вилловлював там миши, а лис наймив ся у старого стрільця, котрому мусів всякими хитрощами і дурницями вкорочувати довгі зимові вечери.

Тепер мали вигідне і певне життя і не потребували терпіти голоду. Прийшло опокійне життя, хотій було деколи і трохи скучно але, як лиш подумав котрий із них про нещасний кінець воєнного походу, то ставав знову радий і вдоволений.

так після нечувано довгого побуту російської флоти в Камрунськм заливі зробила ся такою, що він подав ся в виду роблених ему закидів до димісії. Однак на просьбу кабінетної ради рішив ся вкінці остати на давнім становищі.

Желізничний страйк в Італії, якого кінець розголошено ще тамтого тижня, покінчив ся властиво аж в суботу. Дня 22. с. м. Вночі прибула до президента міністрів, Фортіса депутація соціалістичних послів, щоб предложити ему пропозиції в справі покінчення страйку. Фортіс вказав послам на заяву, яку він зложив про примусовий суд роз'ємний в палаті депутатів, а висловлюючи надію, що страйк швидко покінчить ся запевнив, що страйкарі не будуть мати ніякої кари. Соціалістичні послы повідомили про сю відповідь през. мін. Фортіса страйковий комітет, який рішив вертати до праці. В цілій Італії привернено вже нормальний рух желізничий. Сенат прийняв закон про удержавлене приватних желізниць, ухвалений палатою депутатів.

Розрухи в Марокко. Племена, які мешкають довкола Могадару із Даккаля, Шіодма і Мтуга підняли явний бунт. Кадіх обох останніх поколія замордовано.

Кириники в Вижниці.

Наконеч вийшло на верх, хто устроював оногда в Вижниці віче, про яке ми споминали, що скликав его якийсь безіменний комітет. Отсе п. Трильовський утїкає зі своєю кириною на Буковину і пускає в світ безіменні запрошеня на віче. Аж таким способом „повело ся світіло“ віче тих, що закернили справу „Січій“ в Галичині і взагалі своєю мудрою політикою довели до того, що галицким Гупулам годі вже устроювати хоч би які небудь збори в себе дома. Розуміє ся, що така успішна політика страх як припала до вподоби всім і ненадоїла, як каже „Новий Громадський Голос“ так, як „чорно-жовта“ політика Русинів на Буковині, що вже здійснила чимало з того, чого Трильовський і его товариші на сім вічу домагали ся. Тому і п. адв. Галіп був, ба навіть промовляв оден-одніський з Буковинців на сім вічу, „повитавши зібраних від тих Буковинців, що ще не залізли під „чорно-жовту“ люкайську ліберію.“ Оттак промовив після „Н. Г. Г.“ той пан Галіп, що майже що дня вбирає иньшу ліберію, але ніколи не носив ще на ділі тої ліберії, в якій ходять ті, що служать успішно народній справі, а з котрих п. Галіп хотів собі закрити хіба за те, що не провадять такої політики, яка п. Трильовського і тов. приневолює устроювати віча поза границями краю. П. Галіп мав на сім вічу, як пише „Н. Г. Г.“, „представити і понижене „Рускої Бесіди“ на Буковині.“ Не знаємо, що се має значити і чи се не е похибка справоздавця, тому пождемо на вияснене до слідуючого числа „Н. Г. Г.“, якого п. Галіп, чейже пре-нумерує і читає. Та найкрасшим доказом на те, як Вижницке віче прийняло всі голословні теревені тай найбільшою відповідію і „Н. Г. Г.“ на его глупі висновки той факт, що віче вислухавши їх всіх ухвалило, як се пише і сам „Н. Г. Г.“, і висладо привітні телеграми політичному тов. „Русека Рада“ в Чернівцях і Вижницкому послови Ник. Василькови. А коли сеї відправи кириникам за мало, то можуть діждати ся ще лїпшої, як їх закорять переносити свою галицьку кириню на Буковину.

Росія й Японія.

Англія — як ми вже в попереднім числі догадували ся — справді вислала до Франції через свого заступника в Парижі Ф. Берті ноту, в якій звертає Франції увагу на закиди Японії проти побуту Рокдественського в Камран і дуже делікатно попирає зі своєї сторони ті закиди. В виду сего під напором Франції, російська адміністрація вислала Рокдественському інструкції, після яких він сейчас покинув Камран і вплив в ближше незвісним напрямі, як на се вказують нижше наведені телеграми.

Токіо, (23. цвітня). Бюро Райтера доносить, що вістка про те, що балтійська флота одержала від генерального губернатора французьких Індокін вказівку, щоб опустила залив Камранський та, що Франція готова берегти строгої неутраляности, викликала ту велике вдоволене.

Париж, (23. цвітня). Після каблевої депеші, яка дійшла до міністерства колоній, виплила російська флота дня 22. із Камран на північний схід із невідомою метою. Російський адмірал зложив перед від'їздом візиту адміралови Жюм'є і попрацював з ним в дуже сердечних словах.

Париж, (23. цвітня). Агенція Гаваса доносить із Сеґон: Від вчора не напіла сюда із камранського заливу ніяка вістка. Тубольці незвичайно задоволені із зросту ціни за неживі средства. За свині й вівці, які вирочим коштують найбільше дев'ять п'ястрів, платять ся тепер до 30 п'ястрів. Ходить чутка, що адмірал Роджественський занедужав на дезинтерію. (Чи не в виду недалекої борби із Тогом? Ред.). Офіцери й матроси оживлені найкрасшими надіями; що хвилі очікують приходу третьої ескадри. Ані із офіцерів ані із моряків не висів ніхто на сушу.

Париж, (24. цвітня). Temps доносить із Сеґон, що туди доходив із отвертого моря гомін канонади з перед заливу Камран. Припускають, що там звершилася борба із японськими вивідючими кораблями.

Лондон, (25. цвітня). Daily Mail приносить вістку із Манілі, що на завтра очікують там причалення ескадри Камімури.

Сеґон, (25. цвітня). Після донесень агенції Гаваса російська флота вийшла вже із Камруну в напрямі північним, оставляючи лише один панцирник, один корабель шпитальний і кілька транспортів. — Один рибак зустрів біля Уготранг 20 воєнних кораблів, однак не може сказати на певно, чи вони були японські. — Дуже багато осіб твердять, що передучера чули гримку канонаду на отвертій морі. Розходять ся тут мабуть о виправі в стріляню, які уладжує Роджественський дуже часто підчас своєї плавної.

Телеграми.

З дня 25. цвітня 1905.

Відень. Президент міністрів бар. Гавч находит ся в стані повної реконвалесценції. Вчора і нині міг пробути кілька годин поза ліжком.

Відень. Слідуюче засідане палати панів відбуде ся 5. мая.

Відень. Звісний композитор Комзак, 65 літний старець, хоча вчора всісти в Вадені до потягу, який вже був у руху — опинив ся під колесами вагону і погіб на місці.

Відень. П'ятьдесятишестилітню заможну вдовицю, різничку, Іванну Нацлер зарубано підчас Великодніх свят сокирою. Розходять ся тут після всіх познак о рабунковий морд. За невислідженими лиходіями ведуть ся пошукування.

Палермо. Цісар Вільгельм II. разом із цісарською родиною прибув сюда на покладі корабля Hohenzollern із Месини.

Інсбрук. Сімнадцятилітня дівчина померла серед симптомів менингітиса.

Тифліс. Страйк залізничної прислуги на закавказьких залізницях, який передучера вибух, вже покінчений за виїмком Єлізаветполю. Рух піднято на ново.

Мадрид. До десяти тисячів робітників уладило в неділю жалібні маніфестації для жертв недавньої будівельної катастрофи. В маніфес-

таціях брало уділ багато визначних републиканських личностей. Удержано повний супокій і лад. На цілій дорозі, якою проходив похід, не видно було поліції.

Лондон. В неділю рано проявило ся в Matlock і Doncaster доволі сильне землетрясене.

До милосерних сердець.

(Відозва).

В лютім с. р. помер в Коломні емеритований учитель Петро Яцевук. По 30 майже літах служби помер в крайній нужді, полишаючи на таку саму долю жінку і четверо незаосмотрених дітей. На похорон покійника зложили ся Коломняни, а між іншими і коломиїська філія „Руского Товариства Педагогічного“ жертвувала 10 корон. Той факт, порушений в 8. числі „Проміня“, спонукав учительство зі школи в Туринці до надіслання на нашу руки суми 4 корон для оставшої по покійнику родини.

Нам ніяково було — знаючи крайню невідрадні матеріальні відносини галицького учительства — першим зайнятися складку на підмогу нещасній родині; однак в виду того, що учительство саме дало до того гарний почин — ми отсею дорогою звертаємо ся до милосерних сердець наших Ви. Товаришів, Товаришок і Приятелів з уклінною просебою о ласкаве надіслання датків на нашу руку, щоби бодай як-так запомочи родину нашого нещасного Товариша.

Викази жертв оголошено у всіх часописах, котрі помістили сю відозву.

Редакція „Проміня“
в Вашківцях н./Ч. на Буковині.

НОВИНКИ.

Чернівці, 25. цвітня 1905.

Бюра посередництва праці на Буковині. Потреба зорганізованого посередництва праці дає ся відчувати на Буковині некучо. Річні й лісові робітники віддані прямо на ласку й не ласку різних агентів, яких безсумнінн вчинки тільки рідко коли доходять до відома властей, щоб вони могли ужити тоді помочи караючого закону. Прим. зарібки наших мужиків в Румунії або Бесарабії се чиста епоней визиску і надужить. Щоб справу зарібків унормувати, випрацював краєвий Виділ законопроект про публичні бюра посередництва праці. Щоб заздалегідь запевнити ся про їх санкціоноване на случай соймового порішення, рішив краєв. Виділ на засіданню із 20. цвітня передати зладжений вже законопроект ц. к. правительству, щоб воно висловило про него свій осуд.

Рахование коронованою валютою. Помимо, що рахование в короновій валюті є обовязкове вже від 1. січня 1900, то широкі верстви населення все ще придержують ся рахования у австрійській валюті т. е. на зл. і кр. Помимо численних заходів починених некомпетентними сферами, щоби довести в сім напрямі до кращого стану, все ще підносять ся численні скарги на прикрі непорозуміння, які виривають із того, що публіка придержує ся рахования в валюті короновій, або з того, що раз уживає одної валюти; а раз другої при означуванню ціни без виразного подавання валюти та на ошибки й надужити, які повстають із того в торговельних зносинах, а передовсім при зносинах із чужинцями. Щоби сему запобічи видав перед кількома днями віденьський магістрат, яко промислова влада, оповістку, яка зобовязує властителей промислових підприємств до того, щоб по склепах ціну артикулів, які служать до задоволення щоденних потреб, а по гостиницях всі артикули, що входять в круг шинкової торгівлі, означувано виключно в валюті короновій. Щоби сему розпорядкові запевнити успіх, звернув ся віденьський магістрат ще окремо до промислових стоваришень, щоби запевнити ся про їх співучаст в виконанню сего діла через відповідне впливане на членів стоваришень. Позаяк се лежить в загальнім інтересі, щоб тим лихим обставинам запо-

бічи, а кроки починені віденьським магістратом вновні відповідають своїй цілі, то міністерство внутрішніх справ поручило під датою дня 29. марта усім краєвим правительством, щоб вони спонукали до подібного поведенья власти промислові передовсім в тих місцевостях, де є оживлений рух чужинців прим. по літчих або кліматичних стаціях. Візвано краєві правительства ще й до того, аби они подбали о безпрозолочне виконанне розпорядків, які відповідно до місцевих обставин окажуть ся одвітними до того, щоб в загальних зносинах завести виключне уживане валюти короновой.

Лікарі міністрами. В теперішнім французьким кабінеті засідає аж трох лікарів, іменно міністер торговлі др. Дібео, що був перше директором заведення для божевільних в Марсальї, міністер публичних робіт др. Готіє і міністер скарбу Мерлю. Оба останні були лікарями практикуючими і судовими знатоками. Не диво, що кабінет із тільки лікарями взяв ся до переведення важкої операції — розділу держави від церкви.

Пожежа доків. В Бремї згоріли всі доки німецького партиявного товариства „Nordsee“. Усі партияви і вуглевий корабель „Union“ вепіли ще за час випливу на море. Із людей не зазнав лиха ніхто.

Екзумація по 113. роках. Амбасадор Сполучених Держав в Парижі, генерал Портер з'уїмів після 6 літньої шуканини найти тліні останки адмірала Йонеса, творця флоти Сполучених Держав. Адмірала Йонеса поховано в протестантській відділі цвинтаря в С. Люї. Знатоки лікарські признали тожність тіла, яке заховало ся ще доволі добре.

Загороджений Суєз. Після депеші, які дістав Ллойд із Порт Саїду затопили ся в суєзнім каналі французький пароплав „Naufrage“ і португальське човно канонічне „Din“ і спляють корабельний рух.

Оповідки:

Краєва заплата для „Січ“ і інших охотничих сторожних пожежних. Пожарний фонд краєвий в квоті 19.000 корон, який зложили в 1904. р. товариства ожевих обезпечень відповідно до § 1. зак. з дня 24. марта 1886 В. з. к. ч. 13 розділено на засіданню кр. Виділу із дня 20. цвітня с. р. після § 5. више наведеного закону між охотничі товариства пожежничі в отсей спосіб: Арбора 300 кор., Балачана 300 кор., Бояни 500 кор., Босанче 250 кор., „Січ“ в Чарторії 150 кор., Чудин 400 кор., Дорнаватра 300 кор., Старі Фратівці 300 кор., Гурагумора 600 кор., Глібока 300 кор., Іллішешти 350 кор., Ілканидворець 300 кор., Нові Іцкани 300 кор., Якобени 300 кор., Йозефальва 250 кор., Кімполонг 600 кор., Кіцмань 600 кор., Мятока-Драгомірна 300 кор., Новоселиця 300 кор., Оширени 250 кор., Паргівиці 250 кор., Радівці 700 кор., Садагура 500 кор., Серет 600 кор., Солка 500 кор., Станівці Нижні н. Ч. 300 кор., Сторожинець 600 кор., Сучава 700 кор., Терешешти н.м. 300 кор., Терешешти вол. 300 кор., Вашківці н. Ч. 300 кор., Вижиця 600 кор., Вама 250 кор., Заставна 400 кор., Сторонець Путилів 200 кор., „Січ“ в Киселеві 200 кор., „Січ“ в Ставчанях 200 кор., „Січ“ в Шашківцях 150 кор., „Січ“ в Вашківцях н. Черем. 200 кор., „Січ“ в Кучурові малім 150 кор., „Січ“ в Оршівцях 200 кор., „Січ“ в Кичері 150 кор., „Січ“ в Старих Мамаївцях 200 кор., „Січ“ в Боянчуку 150 кор., „Січ“ у Вителівці 150 кор., „Січ“ в Лашківці 150 кор., „Січ“ в Кучурові вел. 200 кор., „Січ“ в Лужанах 200 кор., „Січ“ в Шининцях 200 кор., „Січ“ в Гаврилівцях 150 кор., „Січ“ в Неполоківцях 200 кор., „Січ“ в Юрківцях 150 кор., „Січ“ в Барбівцях 150 кор., „Січ“ у Василеві 200 кор., „Січ“ в Бергометі над Прутом 150 кор., „Січ“ в Станівцях дол. над Чер. 200 кор., „Січ“ у Виженці 200 кор., „Січ“ в Чорнім Потоці 200 кор., „Січ“ в Шубранці 150 кор., „Січ“ в Дубівці 150 кор., „Січ“ у Волоці над Чер. 150 кор., „Січ“ в Добринівцях 150 кор., „Січ“ в Рогівці 150 кор., „Січ“ в Станівцях гор. н. Чер. 200 кор., „Січ“ в Веренчанці 200 кор., Бунівці 150 кор., „Січ“ в Старій Жучці 150 кор., „Січ“ в Топорівцях 150 кор., „Січ“ в Раранчу 150 кор.

Подяка. Сим складаємо найсердечнішу подяку Ви. п. Ключерови нота-реви з Сторонця-Путилова за безплатне дегализоване статутів каси райфайзеньскої для громада Кислиців і Торахів, а рівночасно і за зроблене контракту куїна і продажі парцелі під будову дому для товариства „Січ“ в Тораках. Пан Ключер хотів не є рускої народности — однак щирий приятель і поради-ник Русинів, а вже найбільше оказує ся жертволюбивим, де ходить о добро народних товариств. Для учителів все є щирим і приязним. Тому честь і пошана нехай буде ему від цілого народу руского. За его доброту затагнули ми довг вдяки, тому стараймо ся его хоть в частині сплатити тим, що будемо удавати ся, відсилати зі справами судовими, ґрунтовними і касовими лиш до канцелярії п. Ключера. — За старшину каси і тов. „Січ“ в Тораках: *Тисон Торак і Юрій Гордійчук.*

Із штуки і літератури.

Руский Селянський Театр під дирекцією Івана Захарка переїздить до Садагури і дасть там чотири представлення а то: 1. мая: „Сватане на Гончарівці“ народна оперетка в 3 актах Квітки Основяненка, музика Лисенка; 7. мая: „Майстер і челядник“ комедія в 2 актах Коженковського, переклад Івана Захарка і „Перехитрила“ комедія в 1 акті Луцка; 14. мая: „Не судило ся“ образ народний в 4-ох актах Бораковського; 21. мая: „Трійця гільтайська“ водевіль в 3 актах а 5 відслонях Нестроя, переклад Василя Сімовича.

Нова управа „Руско-народного театру“. Новий виділ „Рускої Бесіди“ у Львові, під якої зарядом остає руско-народний театр порішив був перевести деякі зміни у давнім контракті із дир. М. Губчаком, який в послядніх днях поводив ся супроти артистів прямо неможливо. (Згадавши тут хочби нічим не оправдану димісію арт. Нижанковського по 13 літах солідної служби). Коли переговори із дир. Губчаком розбили ся, признала „Руска Бесіда“ контракт із ним за розв'язаний. Натомість удало ся „Рускій Бесіді“ приєднати на місце директора звисного українського артиста Миколу Садовського (Тобилевича), що обійме заряд нашої сцени вже з днем 1. мая. Можна надіятися що із сею зміною управи повинна наступити нова світла доба „Руско-народного театру“, як під зглядом матеріальним, так і під артистичним.

Лев Толстой. Схаменіть ся! Лист із приводу російсько-японської війни. У Львові 1905. З друкарні Наукового товариства імені Шевченка у Львові. Ст. 27 — 16-ки. Ціна 10 сот. — Як 111. ч. Літературно-наукової бібліотеки видала У. Р. Видавнича Спілка Звісний отвертий лист ґр. Льва Толстого, що появил ся вперше в Times. Шкода, що не видано просторішого поклику Толстого на сю саму тему і під сим самим заголовком „Одумаетесь“ що появил ся у виданнях лондонського органу Толстовців „Свободного Слова“.

Джон Фенімор Купер. Звіровийник. Із скороченого німецького видання Павла Морица переклав Онуфрій Пашук. (Літ.-наук. бібліотека ч. 94—96) у Львові 1905. З друкарні Наук. тов. ім. Шевченка у Львові ст. 283 16 ки. Ціна 1 корон 60 сот.

Лявра Маргольм в заведеню божевільних. Лявру Маргольм, звисну німецьку письменницю, що в своїх творах підчеркала доволі остро полову жажду жіночу, інтерновано недавно в заведеню божевільних в Монахові. Вона мала вже давнійше конфлікт із ріжними особами, які впрочім не мали острого характеру, аж ось недавно візвано єї до дирекції поліції, оглянув єї лікар в присутності асесора, після чого відставлено єї в товаристві доглядачів до заведеня божевільних, бо лікар признав єї небезпечною для окруження. Проти сего інтерновання виїс протест до властей письменник Оля Гансон, з яким Лявра Маргольм подружилася. Однак єму відповіли, що інтерноване єго жіночки нічим не противне законам, бо опирає ся на лікарськім ореченню.

Слідуюче число вийде в значно збільшенім виді в суботу.

Оголошення Кас райфайзенських.

Звичайні загальні збори Каси позичкової і шадничої для громади Веренчанка відбудуться дня 2 мая с. р. о 1-й год. пополудни в власнім будинку читальним з слідуєчим порядком: 1. Прочитане протоколу. 2. Справоздане касове за рік 1904. 3. Біляне за рік 1904. 4. Зміна в радї надзорчій. 5. Зміна статуту §§. 8, 22, 23, 29, 48, 50, 51, 52, 58. 6. Вибір Старшини і Ради надзорчої. 7. Вільні внесення і запитання. — За старшину Ілля Малюк начальник.

Загальні збори „Каси позичкової і шадничої“ для громади Лужани котрі відбудуться дня 6. мая 1905, о 1-й годині і про будівлю „Народного Дому“ з слідуєчим порядком: 1. справоздане касове за рік 1904; 2. вибір нової старшини; 3. зменшене ради надзорчої на 9 членів і вибір нової ради надзорчої; 4. вибір нового касиєра і назначене платні для него; 5. вільні внесення. Старшина.

Загальні весняні збори „Каси позичкової і шадничої“ для громади Добринівці відбудуться 7. мая с. р. о 2-й годині пополудню з слідуєчим дневним порядком: 1. Справоздане касове за рік 1904. 2. Прочитане протоколу. 3. Біляне за рік 1904. 4. Вибір старшини 5. Вільні внески і запитання. Старшина.

Упрашаю всіх тих Вп. панів що побрали календарі „Рускої Бесіди“ в розпродаж а до сеї пори не звернули ані гроший ані календарів, аби в можливо короткім часі зробили одно або друге.

З поважанем
Ів. Захарко.

Найлучше і вже випробоване
средство на ревматизм есть
NERVOL

антика др. Ю. Францоца
в Тернополи.

Се е знамените усмиряюще средство до натирания против всяких ревматических болей, простужения, ломания костей, плечий гистия и нервових недуг. Прому уважати на написе „Nervol“ і не приимати ніяких „Нервотонів“.

Ціна флакона 80 сот. 10 флаконів (фляшчок) 8 кор. з оплатою і опакованем. — (с—2)

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагніток

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

8 (—)

КАЛЕНДАР

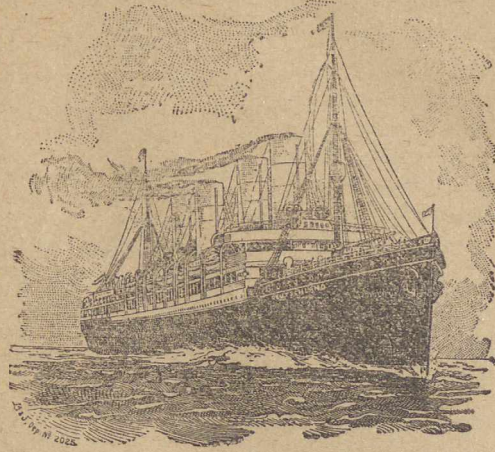
„Рускої Бесіди“

коштує тепер лиш 40 с.

а з пересилкою поштовою 50 с.

Лінія Гамбург—Америка

Проста переправа без пересідання.

Знаєм із своєї скорости почтовим і поспішним кораблем т. зв. Doppelschrauben-Schnelldampfer.

З Гамбургу до Нью-Йорку, Канади, Бразилії, країв Ля-Плята, Полудневої Африки і Східної Азії.

Парівці „Гамбург—Америка“ лінії відзначають ся тим, що суть заосмотрені в знаменитий харч, чисті каюти, і пасажири їдуть ними скоро і безпечно.

Видача карт до всіх стацій Сполучених держав і до Канади Генеральна агенция для Буковини:

ЗАСТУПНИК: Герман Мітельман,
Чернівці, ул. Ратушева 11.

7 (8—12)

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Маємо честь повідомити Вп. П. Т. Публику, що отворили ми вже при ул. Паньській ч. 16 10 (10—12) с. н.

« **РОБІТНЮ І СКЛАД ДАМСКИХ КОНФЕКЦІЙ.** »

Маємо на складі костюми, загортки, жакети, плащі і убори діточі.

Все те найновішого крою і по мірних цінах,

Замовлення після міри і бажання виконують ся сейчас.

О численні відвідни упрашаючи пишемось з глубоким поважанем **Кац і Рудель.**

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.

повідомляє Вп. Публику, що надійшли весняні артикули в великій виборі і просить о ласкаві відвідни.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів Осип Піхлер і Сини в Грацу, П. Лядште-в Александрий. Склад ріжнородних фабрик з фільцу, льодену, боброви, чорні і у всіляких модних красках. Циліндри і кляки послідна новість.

Парасолі від сонця і дощу, En tout cas чисті шовкові з наймоднішими ручками. Чорні (гарантия через один сезон) К. 10-45, чорні (гарант на оден рік К. 13-30, чорні (гарант на 2 роки) К. 17.— Такі самі у всіх модних красках. Цигарниці і прочі подібні артикули після послідної моди. Парасольки дитинячі в найбільшій виборі. Парасолі від дощу, для панів пань і дитий.

Шапки для дам, панів, дівчат і дитий до гри Tennis і т. д. п. ужитку у великом виборі.

Вироби паньчохові. Паньчохи дамські сїтки, паньчохи для дитий найліпший виріб, сїткові кафтанитки, зарукавочки у всіх модних красках.

Конфекция. Убраня для дитий Сеус, жакети і т. и.

Склад ц. к. упрвіліюваної фабрики товарів з альпаки

Товари обувні. Самостійна продаж обу- і з інших славних фабрик як Антін Чапек весну. Черевики весняні обкладані лязером, шом і трікотовим нутром для панів дам дї-черевики домові і ріжні найліпшої якості до виправ гімнастичних.

Біле і краватки з правднвого англійського зефіру, в десень, білі шкові, гладкі, фалдовані під гарантією. Ковнярики і маншети, білі і в красках. Краватки тукраєві і англійські, кожного місяця нові.

Артикули до подорожи. Найбільший вибір валізок, куферів, пуделок, ташок, клупків ремінців до паковання, касет, цигарових мішочків, нецзарків пледів, мішків на біле, дамських мошонки на дорожчївности і т. д.

Артикули шпортові. Відбивачі до гри Lawn-Tennis, бальйони, больці, шапки і т. п. до того прибори.

і хінського срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзенських.

САМУЇЛ ГАБЕ

Модний Базар в Чернівцях

ул. Паньска ч. 4

напроти каварні „Habsburg“

напроти каварні „Habsburg“

22 (5—7)

Склад новостей у:

шовках, вовнах, батистах, льнянках, зефірах і левантинах, до суконь і блюзок.

Найліпші фабрикати товарів полотноних як: полотна, шїфони, шпїртінги і перкалі, накривала на стіл ріжнородної величини.

Новости в хусточках до носа, постели, як також в комплектних виправах сїюбних, і фїранках тканих і коронкових, еторах, диванах, стелївках і т. и.

Матерії на убори мужескі тукраєві як і заграничні. Матерії на ковнярики, маншети, як також комплектне біле мужеске після найновішої моди.

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарні товариства „Рускої Ради“

отворена

в неділю і свята від 1/2 11 до 1/2 1 год. попол.

Друкарня „Рускої Ради“

виконує

всілякі роботи друкарські

скоро і дешево.

Мужеске, дамске і діточе Етаблісема

ТАЙТЛЕР і ШТЕРНБЕРГ

Чернівці, Ринок 5. (готель „під чорним Орлом“

23 (7—24)

поручаю на весну і літо

Новости дамської конфекції і мужескої гардероби

найновішого рода

Специяльности в уборах діточих.

Все після найновішого крою і наймоднішої англійської і французкої моди.

Дешеві сталі ціни — явні на кожній штучці.

Видає товариство „Руска Рада“, в Чернівцях.

З друкарні товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію відповідає: Іван Захарко